

ZOUT WATER - DEEL I

HOOFDSTUK 1

In en uit. In en uit. De ademhaling is nog steeds niet onder controle.

In en uit. In en uit. Bonzende slapen. Een dunne lijn vocht tekent zich fijntjes zichtbaar af boven een gebarsten lip. Terwijl ze opnieuw probeert diep in te ademen, recht ze de schouders in de hoop dat er meer zuurstof door haar lichaam trekt. Een opgezwollen keel alsof iedere slagader op springen staat. Slikken lukt amper. Haar lichaam schokt nog steeds na.

In en uit. Veel te snel. Veel te kort. Niet diep genoeg. Het gaat niet.

Met een schuine blik probeert ze haar hartslag af te lezen. Het digitale uurwerk zit strak rond een smalle pols. Te strak. Door de tranen heen ziet ze een vaag getal. Eigenlijk hoeft ze niet te kijken. Ze weet het al. Haar hartslag is veel te hoog. Met bleke handen wrijft ze in de ogen. Met de rug van haar hand veegt ze nadien de dunne lijn vocht weg. Een droge tong glijdt over zoute lippen. Ze proeft alweer de metaalachtige smaak van bloed. Haar handen grijpen naar de rand van de wastafel. Ze kijkt naar beneden en ziet een met water verdund lijntje bloed zich traag een weg banen naar de afvoer. Haar knokige schouders hangen naar beneden.

146 slagen per minuut. Veel te snel.

In en...

Ze sluit haar ogen en wacht enkele seconden. Het is muisstil buiten. De chaos speelt zich alleen af in het hoofd.

... Uit.

Dit helpt. Ze weet dat het helpt. Zo deed ze het eerder ook. Ze leerde deze techniek jaren geleden tijdens een workshop mindfulness die ze volgde met haar beste vriendin die in die periode heel erg op zoek was naar zichzelf. Toen die zichzelf eenmaal gevonden had, trok ze weg naar Argentinië, trouwde er

met een gaucho en leefde sindsdien, vermoedelijk gelukkig, teruggetrokken en bijna onbereikbaar voor wie dan ook in Patagonië. Weg beste vriendin met wie ze ondertussen al vele jaren lief en leed en alles daartussen had kunnen delen. De cursus mindfulness gaf daardoor een wrange nasmaak. Alleen bij hoge stress paste ze de aangeleerde technieken nog eens toe. Zoals nu.

78 slagen per minuut. Aanvaardbaar, besluit ze.

Ze gaat voor de spiegel staan en kijkt diep in haar eigen helblauwe ogen. Opnieuw neemt ze de randen van de wastafel stevig vast met een kracht die negen minuten eerder totaal ondenkbaar was. Haar ademhaling laat sporen na op de spiegel omdat ze er nu zo dicht tegen staat en trekt dan weer weg. Als ze zou willen, zou ze iedere sproet op haar gezicht kunnen tellen. Ze zou er lang mee bezig zijn, maar het zou kunnen. Theoretisch. Als ze er de moed voor had.

Ondertussen is alles duidelijk. Ze kan hier niet blijven. Die deur is definitief gesloten. Te veel geheimen die boven komen drijven. Ze had duidelijk signaal gekregen dat ze moest vertrekken voor haar eigen veiligheid. 'Vlucht. Blijf hier niet!' was er dwingend tegen haar gezegd. Haar leven stond mogelijks op het spel. Zij zou het volgende slachtoffer kunnen worden. Ze verstijfde van angst toen ze het hoorde.

'Ik kan dit,' fluistert ze zacht tegen zichzelf.

Ze laat de rand van de wastafel los en zet een stapje achteruit zodat ze een beter zicht krijgt op haar naakte lijf. Wat ze ziet, staat haar niet aan. Haar gave maar bleke huid vangt nooit wat zon, kleurt hoogstens in de zomer wat roze. Schouders bedekt met nog meer rossige en lichtbruine sproeten. Dat is de enige kleurschakering die ze kan zien, op haar donkere tepels en de blauwe plek bovenaan haar arm na. Ze recht de rug en maakt haar hals langer. Haar kleine A-cup lijkt nu een beetje groter. Ze houdt deze houding enkele seconden vast en laat dan los.

Uit.

Uit de kleerkast neemt ze een jeansbroek en een oude sweater. Rustig

blijven, denkt ze bij zichzelf. Rustig blijven. In en uit. In en uit.

Van onder het bed trekt ze een grote reistas. Op de bodem liggen al enkele handdoeken en kleren. Snel vult ze de zak verder met de overgebleven broeken en truien. Zonder dat hij het merkte, had ze haar kant van de kleerkast al gereorganiseerd en gesorteerd. Ze moest de resterende kleren maar gewoon oppakken en wegsteken in de grote reistas van zodra ze er de kans toe kreeg.

Op het ogenblik dat ze wil vertrekken, aarzelt ze een seconde en laat de deurknop weer los. Uit haar handtas neemt ze de telefoon, typt één bericht en peutert nadien het kleine simkaartje los. Ze gooit het in de pot van het toilet en spoelt dan snel door. Ze wacht even tot ze zeker is dat het kaartje verdwenen is in het kolkende water, neemt dan de reistas weer op en wandelt naar het begin van de oprit van het alleenstaande huis. Met een klap valt de deur in het slot.

Enkele minuten later stopt een zwarte wagen voor de deur.

'Jij bent...?' vraagt de man met een hese stem die kraakt van de nicotine. Voor hij zijn zin kan afmaken, heeft ze haar hand al opgestoken als teken dat hij moet zwijgen. Ze wil niet dat hij haar naam uitsprekt. Ze is ervan overtuigd dat hij die naam dan langer zal onthouden. Neen, dat wil ze absoluut niet. Dat hij haar maar snel vergeet.

Hij is veel sterker dan zijn kromme lichaamshouding doet vermoeden. Met een vlotte beweging neemt hij de reistas op en zet hem in de koffer van de auto. Ondertussen stapt ze zelf achteraan de wagen in en houdt haar handtas stevig op de schoot. Ze draagt een grote zonnebril hoewel geen enkele zonnestraal vandaag de hemel verlicht. Als de chauffeur vraagt waar naartoe, antwoordt ze eerst dat hij langs een bankautomaat moet rijden. Ze toont hem ook een briefje. De chauffeur knikt en rijdt met een vlotte beweging de oprit af. Ze weet dat deze taxidienst nooit zal verraden waar ze naartoe werd gebracht.

Zonder achteruit te kijken, rijdt de oude chauffeur de vertrouwde straat uit.